

MARGARET ELEANOR ATWOOD (n. 1939) este o bine-cunoscută scriitoare canadiană – poetă, romancieră, eseistă și critic literar –, a cărei operă a fost tradusă în peste patruzeci de limbi. Devenită celebră în special pentru romanele sale, printre care se numără *Femeia comestibilă* (1969), *Femeia-oracol* (1976), *Ochi-de-pisică* (1988), *Mireasa hoțomană* (1994), *Alias Grace* (1996), *Asasinul orb* (care i-a adus prestigiosul Booker Prize în anul 2000) și trilogia *MaddAddam* – din care fac parte *Oryx și Crake* (2003), *Anul potopului* (2009) și *MaddAddam* (2013) –, Atwood este revendicată de mișcarea feministă de pretutindeni datorită puternicelor personaje feminine portretizate în cărțile sale.

Faimosul roman *Povestea Slujitoarei* a fost încununat cu Premiul Governor General și trofeul Arthur C. Clarke, ocupându-și locul binemeritat în rândul distopiilor literare, alături de *1984* a lui George Orwell și *Fahrenheit 451* a lui Ray Bradbury. Cu *Testamentele*, mult așteptata continuare a *Poveștii Slujitoarei*, Atwood a obținut al doilea Booker Prize din carieră.

MARGARET ATWOOD

INIMA CEDEAZĂ ULTIMA

Traducere din limba engleză și note
de Irina Negrea

CUPRINS

I. UNDE?

Înghesuți	11
Unde?.....	14

II. ARUNCARE

Urzeala	27
Blocat	38
Aruncare	46

III. SCHIMBAREA

Poarta	55
O scară în oraș	59
Orașul îngemănat	64
O viață care are sens	73
Tânjesc după tine	79
Schimbarea	88
Ordonată	96

IV. INIMA CEDEAZĂ ULTIMA

Tunsoarea	105
Îndatoriri	112
Inima cedează ultima	116

Scuterul	121
Pradă ușoară	126

V. CAPCANA

Întâlnirea Municipală	133
Capcana	139
Camera de discuții	146
Zgarda de forță	154
Resursele Umane	159
Lacheul	167

VI. ZIUA ÎNDRĂGOSTIȚILOR

Purgatoriu	179
Turbanul	187
Rearanjări	193
Amenințarea	201
Ziua Îndrăgostiților	206
Molestare	215

VII. TAVANUL ALB

Tavanul alb	223
Cagula	230
Plăcintă cu vișine	235
Tertipuri psihologice	243
Alegerea	250

VIII. RADIAZĂ-MĂ

Lepădat	259
Ora de ceai	263
Ora de cafea	270

Întredeschis	276
Radiază-mă	281

IX. POSIBILIBOȚII

Prânzul	291
Suportul de ou	296
Turul	303
Taiorul negru	309
Tiptil printre lalele	315

X. TERAPIE DE DOLIU

Mâna insidioasă	323
Controlul calității	328
Sacrificiul	338
Perfecțiune	343
Terapie de doliu	347
Deghizări	354

XI. RUBY SLIPPERS

Flirt	363
Expediat	371
Fetiș	376
Defecțiunea	385
Despachetat	390
Ruby Slippers	395

XII. ESCORTA

Elvisorium	403
De ce să suferi?	409
Escorta	419
Rechiziția	426

XIII. GREEN MAN

Green Man	435
Gong de închiriat	441
În zbor	448

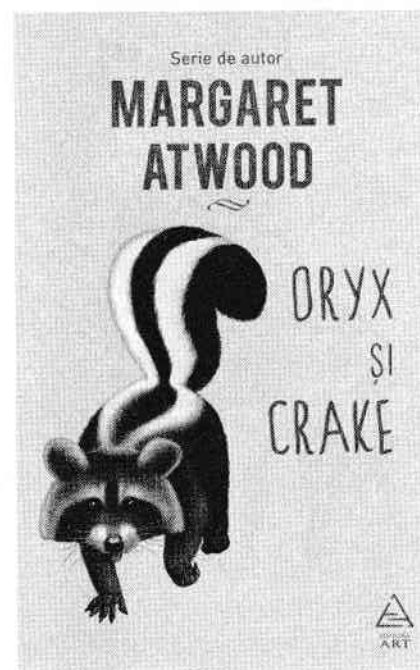
XIV. RĂPIRE

Răpire	457
Înfocați	463
Vrajă	470
Floral	475

XV. ACOLO

Acolo	487
Darul	490
<i>Mulțumiri</i>	496

De aceeași autoare,
la Editura ART:

Margaret Atwood, *Oryx și Crake*

Traducere din limba engleză și note de Florin Irimia

Prima parte a unei trilogii care va continua cu *Anul potopului* și *MaddAddam*, *Oryx și Crake* este o călătorie în iadul viitorului. Într-o lume în care nu mai există nicio barieră morală în calea ingineriei genetice, Pământul devine un laborator imens: genografi lucrează – de dragul profitului – la cele mai vandabile modificări genetice, conflictele sociale se intensifică, virusurile și bacteriile iau forme tot mai virulente și avem ocazia să vedem cu încetinitorul felurile în care poate fi schimonosită natura până la implozie. Totul promite o apocalipsă.

LBRIS

We know
books

I.
UNDE?

ÎNGHESUIȚI

Se doarme înghesuit în mașină. Mai ales într-o vechitură de Honda, care nu e nici pe departe vreun palat. Să fi fost o furgonetă, ar fi avut și ei mai mult spațiu, dar nicio șansă să-și fi permis un asemenea vehicul, nici chiar înaintea, când credeau că au bani. Însă, vorba lui Stan, norocul lor că măcar au o mașină, deși ea mai mare tot nu se face, doar fiindcă ar fi ei norocoși.

Charmaine crede că Stan ar trebui să doarmă pe bancheta din spate, deoarece are nevoie de mai mult loc – ar fi logic așa, din moment ce e mai voinic –, însă el ține să stea în față, ca să poată porni rapid mașina, în caz de urgență. Nu se poate bizui pe capacitatea lui Charmaine de a funcționa normal într-o situație de criză: ar urla prea tare, ca să mai fie în stare să și șofeze. Așa că Charmaine poate rămâne pe bancheta din spate, unde, deși are mai mult spațiu, tot trebuie să stea ghemuită ca un melc în cochilie, din moment ce nu prea are cum să-și întindă mădularele.

Țin geamurile mai mult închise din cauza țânțarilor, a bandelor de derbedei și a vandalilor solitari. De obicei, „solitarii“ nu au pistoale sau cuțite – dacă vezi arme de acest fel, trebuie să o iei din loc călcând pedala până la fund –, sunt mai degrabă niște nebuni de legat, or se știe

că un nebun înarmat cu o rangă sau o piatră ori chiar cu un pantof cu toc înalt poate face mult rău. Li se poate năzări că ai fi vreun demon, vreun moroi sau vreo târfă de vampir, și oricât de rezonabil ai încerca să te comporți ca să-i mai potolești, tot nu vei putea să le scoți din cap ideea fixă. Cel mai bun lucru când ai de-a face cu niște nebuni, obișnuia să spună mama-mare Win – singurul lucru pe care îl poți face, de fapt –, este să fii în altă parte.

Având geamurile închise, cu excepția unei crăpături lăsate în partea de sus, aerul dinăuntru e clocit și îmbâcsit de propriile lor mirosuri. Nu prea se găsesc locuri unde să poată face măcar un duș la repezeală sau unde să-și spele hainele, ceea ce îl umple de nervi pe Stan. O enervează și pe Charmaine, însă ea se străduiește din răputeri să-și înăbușe iritarea și să vadă partea senină a lucrurilor, întrucât ce rost are să te lamentezi?

Ce rost mai are totul? se gândește ea adesea. Dar ce rost are chiar și să se întrebe *ce rost mai are?* Așa că, în schimb, spune: „Iubitule, hai mai bine să fim veseli!”

„De ce?” ar putea răspunde Stan. „Dă-mi și mie un motiv să fiu vesel, ce mama naibii.” Ori ar putea spune: „Iubito, mai bine taci din gură!”, imitând tonul ei optimist și degajat, ceea ce e o răutate din partea lui. Stan are tendința să fie răutăcios când se enervează, însă de felul lui e un om bun. Majoritatea oamenilor sunt buni de felul lor, dacă au ocazia să își arate bunătatea: Charmaine se încăpățânează să creadă în continuare în asta. Un duș poate ajuta o persoană să își arate bunătatea, deoarece, cum avea obiceiul să spună mama-mare Win: *Curățenia este vecină cu evlavia, iar evlavia înseamnă bunăvoință.*

Asta se număra printre alte lucruri pe care le-ar fi putut spune bunica ei, cum ar fi: *Mama ta nu s-a omorât, astea au fost doar bârfe. Tăticul tău a făcut tot ce-a putut el, însă a trebuit să îndure multe și, la un moment dat, i-a ajuns până peste cap. Mai bine te-ai strădui să uiți toate celelalte lucruri, fiindcă un bărbat nu mai știe ce face când a băut prea mult.* Și apoi ar spune: *Hai să facem floricele de porumb!*

Și făceau floricele, iar mama-mare Win o îndemna: *Nu privi pe fereastră, scumpete, nu-i bine să vezi ce fac ei acolo afară. Nu e frumos. Zbiară fiindcă așa vor ei. E modul lor de a se exprima. Stai aici lângă mine. Totul s-a rezolvat cum nici nu s-ar fi putut mai bine, fiindcă, uite, tu ești aici și suntem fericiți și în siguranță acum!*

Ceea ce nu a durat, totuși. Fericirea. Siguranța. Acel acum.

Stan se foiește pe scaunul din față, încercând să stea mai comod. Aiurea, fir-ar să fie, n-are cum. Și-atunci ce poate face? Încotro să se îndrepte amândoi? Nu există niciun loc sigur, nu există instrucțiuni. E ca și cum ar fi în bătaia unui vânt afurisit și smintit, care îl învârte alandala, în cercuri fără ieșire. Nu există scăpare.

Se simte atât de singur, iar uneori cu Charmaine lângă el se simte și mai singur chiar. A dezamăgit-o.

Are un frate, e adevărat, dar asta ar fi ca o ultimă soluție. A spune că el și Conor apucaseră pe drumuri diferite era un mod elegant de a pune problema. O ceartă la beție în miez de noapte, înjurându-se ca la ușa cortului – *tâmpit, jigodie, cap sec* –, ar fi un mod neelegant de a descrie situația, însă asta preferase Conor în timpul ultimei lor întâlniri. De fapt, asta preferase și Stan, deși el nu fusese niciodată atât de spurcat la gură cum era Con.

În opinia lui Stan – opinia lui la acea vreme –, Conor nu era departe de a fi un infractor. Însă după Con, Stan era un fraier păcălit de sistem, un pupincurist, un penibil și un laș. Un mormoloc fudul.

Unde o fi pungașul de Conor acum, ce mai învârte oare? Măcar el nu și-a pierdut slujba în marele crash financiar și colaps economic, care au împins companiile

la faliment și au făcut prăpăd în această parte de țară: nu poți să-ți pierzi slujba, din moment ce nici nu ai o slujbă. Spre deosebire de Stan, el nu a fost înlăturat, dat afară, condamnat să ducă o viață de vagabond, veșnic disperat, cu ochii injectați și puțind a transpirație. Întotdeauna, de când era puștan, Conor a trăit din ceea ce putea să stoarcă sau să șterpelească de la alții. Stan nu a uitat de briceagul lui elvețian, pentru care strânsese bani, și nici de Transformerul lui sau de mitraliera Nerf cu gloanțe din spumă: dispariții magice toate, în timp ce fratele lui mai mic nega vehement, scuturând din cap dintr-o parte în cealaltă, nu, exclus, cine, *eu?!*

Stan se trezește noaptea, crezând pentru o clipă că se află acasă în pat, ori măcar într-un pat oarecare. Bâjbâind cu palma, o caută pe Charmaine, dar nu e acolo lângă el, și își dă seama că e de fapt în mașina lor împuțită, unde acum îi vine să se pișe, însă se teme să descuie portiera, din cauză că afară se aud răcnete venind spre el, pietrișul scârțâie sub tălpi, pași tropăie pe asfalt și poate e chiar cineva care bate cu pumnul în capotă, rânjind la geam, cu o moacă pocită de vreo cicatrice și pe jumătate știrbă: *Ia te uită ce-avem noi aici! O puiculiță! Hai s-o desfacem! Dă-ncoa' ranga aia!*

Și pe urmă Charmaine șoptind îngrozită: „Stan! Stan! Trebuie să plecăm! Trebuie să plecăm în momentul ăsta!“ De parcă el nu și-ar fi dat seama și singur. Are mereu cheia în contact. Turează motorul, pneurile scrâșnesc, de-afară vin zbierete și bășcălie, inima bubuie în piept și pe urmă ce? Din nou același lucru, în vreo altă parcare sau stradă dosnică, altundeva. Ce bine ar fi dacă ar avea o mitralieră: ceva mai mic nu i-ar fi de niciun ajutor. Așa, însă, singura lui armă e fuga.